

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt Danskernes Historie Online - Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskernes Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

GJALLARHORNET

Nr. 3
December
1960

GJALLARHORNET

Udgivet af
Jelling statsseminariums elevforening

REDAKTION:

Leo Elgård. Peter Jensen.
Johannes Laursen. Helga Frost.
Inge Erlandsen. Peter Nielsen.
Arne Nielsen. Poul Elmo Pedersen.
Bjarne Andersen. (ansvarsh.)
Postgiro 11303.

JELLING BOGTRYKKERI

Leder

Trods grå vinterdage med regn og slud står vi nu over for det, at skulle fejre en af årets største højtider. Julen, som er en afslutning på året, giver os mod og livskraft til at begynde et nyt med humøret i behold.

Rundt om i verden fejres julen på forskellig vis, og man tvinges endnu engang til at ryste på hovedet af danskernes mentalitet, når man opdager, at

vi faktisk fejrer den på alle måder på én gang — med barnet i krybben, nisser, engle, julemanden, det gamle hedenske juletræ, julebukken, der ved nærmere eftersyn viser sig at være et symbol på »den hornede«, selve Fanden, julelys, stjerner, glimmer, broget papir, juletræ af plastic med elektriske lys m. m. m.

Hele den åndelige og materielle udvikling fra oldtiden til atomalderen afspejler sig i den danske jul. Vi er nået så vidt, at selv andre folkeslag er blevet så interesseret i vore skikke, at de indfører i tonsvis af julestads fra Danmark året rundt.

I disse juledage er det som om, hele verden er blevet en lille smule bedre. Man kender beretninger fra krigen, hvor soldaterne i skyttegravene indstillede skydningen juleaften og besøgte fjenden, med hvem de delte deres julerationer i fredelig forståelse, hvorefter man kl. 24,00, efter en hyggelig aften, vendte tilbage og genoptog jobbet bag maskingeværene.

En aften kan verden holde fred. — Hvorfor så ikke hver dag. — Det er en skrigende uretfærdighed mod menneskeheden, at vores velgørenhedssans inskrænker sig til vore nærmeste omgivelser, og at vi derfor må give op over for de kræfter, der arbejder på at skabe mellemfolkelig »misforståelse«.

Kunne vi blot få fantasi og kræfter nok til at samle ind til julegaver til mennesker, som ingen nogen sinde før har givet gaver. Kunne vi blot dirigere noget af vores overflod til de lande, der i det forløbne år er blevet ramt af katastrofer, eller som i det nye vil komme i vanskeligheder.

Lad det være redaktionens juleønske, at vi forsøger at lade vores julevelgørenhed få et videre sigte. Det ville ligesom give en smule mening i propagandaen for julemandens danske statsborgerskab.

Vi takker hermed for godt samarbejde i det forløbne år og ønsker alle GLÆDELIG JUL!

Pa redaktionens vegne
A. N.

Linoleumssnit af Tage Holm

Chagall og Kokoschka Fortsat fra nr. 2

Den anden afdeling af udstillingen består af Kokoschkas arbejder, og i disse billeder finder man de områder, Chagall lader ligge, her er det portrættet og landskabet, der mesterligt er skildret. Kommer man fra jødens drømmeverden og ind til denne wieners temperamentsfulde billeder, virker disse billeder nærmest som et chok. I portrætteerne møder man mennesker afsløret og »afklædt« på godt og ondt. Kokoschka er præget af østasiatisk kunst, og for os, der er vant til fransk påvirket kunst, virker billederne endnu stærkere. Portrætteerne er præget af en næsten neurotisk sensibilitet, og i hver model er fremdraget netop dette menneskes psykologiske egenart. Man har sagt om ham, at i denne kunstner er forenet en van Gogh og en Edvard Munch, selv siger han, at disse to kunstnere har betydet mest for ham, van Goghs temperament og Edvard Munchs dybe psykologi er forenet i denne mesters portrætter. — (I øvrigt synes jeg, det er opløftende at høre, at én af vore egne (Munch) har betydet meget for denne maler. Da man under Kokoschkas besøg her fortalte ham, at Munch havde ejet enkelte af Kokoschkas grafiske arbejder, var han dybt rørt, og man ved, at han altid har betragtet Munch med stor ærefrygt).

Kokoschka er nu 74 år gammel, hans liv har været fyldt af spænding, han har deltaget i krigen, gennemrejst hele Europa, rejst i USA, i Østen og i Afrika. Hans kunst er opdelt i mange perioder, næsten en for hvert år, og det ville blive alt for omfattende at komme ind på de enkelte perioder her. Af interesse kan det måske være at vide, at hans mest »brutale« portrætter er malet omkring 1910. — Men Kokoschka spænder videre i sin kunst end over portrættet. Efter sin deltagelse i den første verdenskrig, hvor han i øvrigt blev såret to gange, følger en række landskaber. Det er motiver hentet fra Europas storbyer: London, Paris, Hamburg o. m. a. I disse billeder er alt med: den tunge luft over storbyen, byens myldrende liv af mennesker, travlheden, det monumentale storværk som en by jo er, kort sagt hele byens sfære, set i et perspektiv, hvorfra ligesom alt er overskuet. Han kravler ikke ned i byens mørke gader og ser al dens snavs og elendighed, han er en af de få malere, der ser på byen som et storværk skabt af mennesket. Han tænker sig, hvor tomt og formløst der måtte have set ud, før mennesket satte sit storslåede stempel her. Kokoschka vil ikke tro, at mennesket i alle sine gerninger er ondt. Krigen var ved at slå denne kunstner ud, men trods alt bevarede han sit livsbekræftende syn på tilværelsen.

Vidt forskellige i form, farve og udtryksmåde regnes disse to kunstnere alligevel begge til ekspressionismen. Det siger lidt om, hvor store

rammerne indenfor -ismene trods alt er. — Udstillingen viser et bredt udsnit af de to kunstneres produktion, selv om denne har været stor for begge vedkommende. Samlingen af så mange billeder har været forbundet med store vanskeligheder, da mange af billederne er i privat eje, og nogle mener, at det både er første og sidste gang, en så omfattende udstilling kan vises herhjemme.

Som en afslutning på denne spredte snak om en berømmelig udstilling tillader jeg mig at citere, hvad Sir Kenneth Clark afsluttede sin tale med ved overrækkelsen af Erasmusprisen den 28. okt. d. å.:

»De er begge tegningens og farvens mestre; men ud over deres tekniske dygtighed har de givet levende udtryk for en tro, der er dyrebar for det europæiske menneske, og fremfor alle var dyrebar for Erasmus!

Troen på, at i livet, i religionen og i kunsten bør der ikke tåles nogen løsnings, som berøver mennesket blot en brøkdel af dets åndelige frihed og dets evne til at fuldbyrde sig selv som menneske.«

Skulle nogle få lyst til at læse om disse to malere, har undertegnede en bogliste til udlån.

Ærø IV.

Børnetegning

Lad mig med det samme gøre opmærksom på, at mit indlæg ikke handler om tegneundervisning i skolen, som overskriften nok kan lede tanken hen på hos os, der tænker på at blive lærere. Snarere vil jeg sige, at det handler om voksnes forhold til børnetegning, om den forbrydelse, vi voksne som regel gør os skyldige i over for børnene, når vi vurderer deres tegninger.

Det at beskyldte alle voksne for en forbrydelse kræver vist en nærmere uddybelse af, hvori forbrydelsen består, og lad mig for at bringe dette til forståelse allerførst citere et stykke fra Antoine Saint De Exupéry's bog »Den lille Prins«:

Da jeg var seks år, så jeg engang et pragtfuldt billede i en bog om urskoven, der hed »Sandfærdige historier«. Det forestillede en kvælerslange, der var ved at sluge et rådyr.

I bogen stod der: »Kvælerslanger sluger deres bytte helt, uden at tygge det, bagefter kan de slet ikke røre sig, men ligger i dvale i et halvt år«.

Jeg tænkte meget over de æventyrlige begivenheder i urskoven, og det lykkedes mig med en farveblyant at afstedkomme min første tegning. Min tegning nummer et.

Jeg viste de voksne mit mesterværk og spurgte, om de ikke blev bange. Hvorfor skulle vi blive bange for en hat? sagde de.

Min tegning forestillede ikke en hat. Den forestillede en kvæler-

slange, der var ved at fordøje en elefant. Jeg tegnede nu det indvendige af kvælerslangen, så de voksne kunne forstå det. De skal altid have alting forklaret.

De voksne rådede mig til at holde op med at tegne kvælerslanger, åbne eller lukkede, og i stedet begynde at interessere mig for geografi, historie, regning og grammatik. Således gik det til, at jeg i en alder af seks år gav afkald på en strålende karriere som maler.

Jeg tabte modet, da min tegning nummer et og min tegning nummer to ikke blev succes. De voksne forstår aldrig noget helt af sig selv, og det er så trættende for børn evig og altid at skulle komme med forklaringer.«

Jeg skal for alle eventualiteters skyld gøre opmærksom på, at bogen ikke handler om tegneundervisning. Men det, der siges her, bringer os midt ind i emnet.

Det er selvfølgelig ikke meningen, at vi skal søge at gøre børnene til kunstnere; men det kan sandelig heller ikke være meningen, at vi skal forjage deres kunstneriske sans, eller trang til at arbejde kunstnerisk — for det gør de. Det er netop det, vi gør os skyldige i med vores manglende evne til at tage børnene alvorligt. Det ligner en hat! siger de voksne om kvælerslangen, der har slugt en elefant. De voksne elsker tal, siger Exupéry et andet sted i bogen: »Når man fortæller dem om en ny ven, spørger De aldrig om noget væsentligt. De siger aldrig: »Hvordan lyder hans stemme? Hvad vil han helst lege?« — Nej, de spørger: »Hvor gammel er han? Hvor mange søskende har han? Hvor meget vejer han? Hvor mange penge tjener hans far?« Først da tror de, de kender ham. Og siger man til de voksne: »Jeg har set et smukt hus af røde sten med geranier i vinduet og duer på taget . . .«, så er de slet ikke i stand til at forestille sig huset. Man skal sige: »Jeg har set et hus til hundrede tusinde francs.« Så vil de udbryde: »Hvor er det dog smukt!«

Og er det ikke rigtigt? Vi voksne er tilbøjelige til at glemme det væsentlige til fordel for noget mindre væsentligt. Vi glemmer, hvad det er, der gør tingene til virkelighed for os. At de først bliver det gennem oplevelsen af tingenes væsen, kan vi ikke fatte. Det er vel netop derfor, at vesteuropæiske teorier om kunst næsten altid har gået ud på at forklare kunsten som filosofi, religion, moral, historie eller som videnskab; men netop ikke som kunst. Og det er vel også derfor, vi siger, at vi ikke forstår os på kunst. Hertil vil jeg sige, at kunst sandelig heller ikke er noget, vi skal forstå. Det er noget, vi skal opleve. Selvfølgelig indeholder et kunstværk områder, der skal forstås. Ligesom de mennesker vi møder, også har vægt, alder og en far, der tjener penge. Men bliver vi hængende ved disse »data«, forbliver vore medmennesker

flade som påklædningsdukker, og kunstværkerne får ingen sand dybde. Sandheden er den, at form og indhold udmærket kan skilles i kunsten, men de kan ikke være kunst hver for sig, eftersom det er i deres forening, kunsten bliver til.

Det er, som om vi vesteuropæere ikke kan forlene os med disse forhold. Vi hæfter os ved det ydre, og hvad der er værre, er, at vi også søger at gøre det indholdsmæssige til noget ydre, idet vi søger at analysere vore følelser objektivt. Vore tanker bevæger sig i virkeligheden i ganske bestemte baner ud fra begrebet objektivitet, og selv om dette i sig selv er en komplet selvmodsigelse, idet en tanke dog altid knytter sig til et subjekt — dette hævder selv moderne vesteuropæiske filosoffer — er det, som om vi ikke kan bryde den onde cirkel. Det pudsige er, at det egentlig er naturvidenskaben, som ellers altid har ført an i hævdelsen af begrebet objektivitet, der med sine nyeste teorier har undergravet dette begreb og givet vore tanker den frihed, som vi endnu ikke er modne til at benytte os af. Den har rørt ved det mest elementære i vor forestillingsverden, og den tvinger os i højere og højere grad til at resignere med hensyn til opretholdelsen af vore daglige erfarings rammer for erkendelse.

For nogle år siden kom en af mine kammerater hjem fra Indien, efter at have opholdt sig der et par år. Jeg må sige, at der var sket en væsentlig forandring med ham i disse år. Han var stærkt optaget af indisk tænkning, og han var fra mit synspunkt temmelig uudholdelig at være sammen med. Vore diskussioner fik herefter en ret ejendommeligt karakter. — Jeg tror, jeg forstod for lidt. Først senere, da jeg begyndte at læse lidt om indisk tankegang, forstod jeg, hvor plumpe og uvedkommende mine argumenter må have lydt i hans ører. Jeg skal ikke her komme nærmere ind på indisk tænkning. Jeg nævner blot dette, fordi et begreb altid ses klarest i lyset af dets modsætning; for hvad der er værd at lægge mærke til, er den forskel der er på østerlændinge og europæere. Østerlændingene ejer nemlig den frihed i tanken, som jeg har hævdet, at europæerne mangler, og som kulturelt set kan blive årsag til Europas forfald. Vi kan kort udtrykke forskellen således: Østerlændinge oplever tilværelsen, hvorimod vi analyserer den. Egentlig er vi kun tilskuere til vor egen tilværelse.

Lad os derfor ikke hæmme børnenes kunstneriske sans, men søge at fremelske den. Ikke ved at give dem underholdning, hvad der er en udbredt misforståelse, men ved at tage dem alvorligt. Lad os hellere indrømme, at børnene er os overlegne i begribelsen af en oplevelse, og at vi måske kan lære af dem ved at tage deres udtryksform alvorligt. Børnetegningen er netop en rude, hvorigennem vi ser en oplevelses virkelighed.

Linoleumssnit af Bjarne Andersen

I PARKEN VED LOUSIANA

Havets blå og hvide toner
stemmer ro i oprørt sind;
under kraniets tynde kalkskal
køles et mekanisk spind.

Regnen når mig mellem grene,
dråber falder på min pande,
mens dens tonedryp i løvet
blir til ord, jeg nægted sande.

Vindens gådefulde hvisken,
visne blades stille regn
binder evighed og nuet
sammen i et synligt tegn.

— Sindets ro, intense glæde,
kurvens nulpunkt fri for løgne —
før du atter raser fremad
uden mål med ild i dine øjne.

bj.

Linoleumssnit af Leif Haugaard

Pryglestraf-debatten

Som bevis på at Peter Niensens indlæg om genindførelsen af pryglestraf har ramt et ømt punkt, kan vi i dette nummer bringe følgende to indlæg fra første klasse.

Selvfølgelig ikke pryglestraf!

Kære Peter og Arly.

Først vil jeg kommentere Peters indlæg. Du mener, Peter, at man, ved en så enkel ting som at indføre pryglestraf, kan reducere ungdomskriminaliteten ganske betydelig. Jeg mener afgjort nej. I børneopdragelsen i såvel hjem som skole kan en lussing gøre underværker; men at prygle unge mennesker efter f. eks. en voldtægtsforbrydelse, et tyveri eller et overfald synes for mig ganske latterligt. Tror du, Peter, at en ung mand efter et lag prygl vil angre sin forbrydelse? tror du ikke, det vil gøre ham endnu hårdere, endnu mere bitter på tilværelsen. Tror du ikke, han vil føle pryglene som endnu et bevis på, at han er forhadet af alle, nu også af samfundet. Man ville simpelt hen udelukke den spinkle chance for ved sund fornuft at få ham på ret køl igen. Man kan ikke afhjælpe menneskelige skavanker ved prygl; så enkelt

er det ikke. Nej, Peter, den eneste måde, man varigt kan hjælpe unge mennesker, som nu engang er kommet på kant med samfundet, er ved at give dem indtryk af, at der også er plads for dem i samfundet. Der er i ethvert ungt menneske, også hos dem, der er kommet på kant med samfundet, trang til at leve hæderligt. Kære Peter, jeg vil vove at påstå, at det at prygle for kriminelle handlinger kun gør ondt værre.

Dernæst Arlys indlæg. Du siger, Arly, at årsagen til de unges kriminelle handlinger oftest ligger i deres nærmeste omgivelser. Endvidere siger du, at visse personer burde stille til offentlig afstraffelse. Jeg er glad for, at du forsøger at trænge dybere til bunds i dette alvorlige problem, end Peter har gjort; men jeg er ked af, at du ikke nåede så langt, at du har indset, at prygl i det hele taget ikke hjælper.

Tilbage til din udtalelse om at visse personer burde stille til offentlig afstraffelse. Det er vel unødvendigt at sige, at dette er praktisk uigen-nemførligt; man kan ikke fra myndighedernes side straffe personer, der nøjes med at virke ved deres dårlige indflydelse. Derimod kan man be-grænse deres virkefelt. Vi har i dag mange udmærkede ungdomsorga-nisationer, og disse organisationer har stor mulighed for at påvirke de unge i en heldigere retning. Lad mig henvise til dit eksempel fra em-bedsmandshjemmet i København. Var denne af moderen uønskede dreng blevet medlem af f. eks. en idrætsforening og havde fundet kammerater dér samtidig med, at han havde følt klubben som sit andet hjem, var han aldrig blevet anbragt på det jyske optagelseshjem.

Lad mig slutte med følgende: Ingen vil i det øjeblik forbrydelsen begås skænke eventuelle prygl en tanke, pryglestraffens anvendelse gennem mange år må da have vist os dette. Naturligvis er prygl det nemmeste at gribe til, men efter min mening den dårligste og mest uholdbare måde at løse problemerne på.

Carsten I a.

Følgende var egentlig tænkt som indlæg i sidste nummer, men p. g. a. pladsmangel og lovlig sen indlevering, kom det ikke med. Vi bringer det i dette nummer, idet vi mener, at det stadig har sin aktualitet.

Red.

Hårdhed contra forståelse

Skal man som lærer være hård eller forstående?

P. N. lader til i sit indlæg om pryglestraffens genindførelse, at ville holde på det første for enhver pris.

Er det P. N.s mening, at tiden skal skrues tilbage, således at flere århundreders pædagogisk forskning overflødiggøres?

Kan man vinde børns og unges tillid ved anvendelse af trusler og vold? Efter min mening findes der talrige eksempler på det modsatte.

Kan der være nogen mening i, at de unge skal straffes, fordi de har, eller blot tror at have, et fysisk eller psykisk handicap i forhold til kammeraterne, thi deraf kommer dog ofte, at vedkommende vil forsøge at hævde sig ved at spille »hård dreng«.

Angående »den praktiske psykologi«, som P. N. omtaler, kan den sikkert anvendes i mange tilfælde, men sandelig ikke altid. Mange mennesker er måske nok bange for klø og andre hårde straffe; men jeg tror ikke, indførelsen heraf vil resultere i færre forbrydelser. Tænk på Dickens' England! Hvad kostede det ikke på den tid at stjæle; men hvad hjalp det?

Mange forskellige love eksisterer i et samfund, og når det unge menneske sendes ud i verden, har det bare at rette sig efter disse love uanset afvigelser fra det, de eventuelt har lært i deres hjem.

Barnesindet er åbent og modtageligt for alle indtryk ikke mindst de dårlige. Når børnene gør noget forkert, er det da ikke fra os, de ældre, de har det?

Skal de prygles for det?

Gun. I b.

Linoleumssnit af *Margrete Jeppesen*

Bog anmeldelser

Klassikeren Schade

Jens August Schade: »Sjov i Danmark«. Satirisk sangværk. (Gyldendal)

Jens August Schade har fra sin litterære begyndelse været en stor og ejendommelig digter, der med sine småbøger på én gang fortryllede de poesiforladte og forargede de moralsk cementerede. — Uborgerlig og kåd i munden og udstyret med klare øjne blev han i sit nu klassiske ungdomsværk »Sjov i Danmark« noget af en rebel og samtidsrevser, samtidig med, at han gav os en poetisk-ironisk selvbiografi, hvor digteren har træk fælles med den shakespearske nar, lystigmageren med gråden i halsen.

»Sjov i Danmark« udkom første gang i 1928. Oplaget af 1960 er det tredje. Det dobbeltbundede satiriske sangværk er stadig lige friskt og tillokkende med dets respektløshed og udspekulerede formens naivitet. Hr. Sjov — ordet er brugt som egennavn — skildrer situationer fra sin opvækst i byen Skæve (Skive), fra sin skoletid i Skoleborg (Viborg) og endelig fra sit liv i tyvernes København.

Af hoveddigte kan bl. a. nævnes det lystigt-bedske »Marche militaire«, skrevet på indtryk fra garnisonsbyen Viborg, »Odysseen« med dets morsomme rejse gennem lilleputlandet Danmark, »Læren om staten« med det ironiske Danmarksbillede og politiske satire, »Ved Juletid i Storbyen« med bedsteborgerens talende slutningsreplik til manden, der synger ved dørene: »Ja, ja, man er jo kristen hen mod jul«, og »Kommunismen kommer til Danmark« med dets rolige konstatering af danskens manglende anlæg for revolution:

Man ser et tog af mænd — en sytten atten stykker
 gå march ad Vimmelskafte med musik —
 og borgermanden kigger: hvad er det nu for nykker?
 Det stopper jo den daglige trafik.
 På pladsen standser toget, og deler sedler ud:
 »Revolution i Danmark er brudt ud«.
 Så går de hver til sit, ad hver sin gadedør —
 og alt er atter roligt her, som før.

Til sidst et glimt af personen bag løjerne, hentet fra digtet »Nattestemning i Storbyen«:

Man ser en lille mand gå morsomt hen ad gaden
 og længes mod et liv i kærlig lykke —
 og vakle ud af vejen mod store stjernemarker
 og svinde uden hat og måneskygge.

Carl Johan Frederiksen.

HA-STOF

Om at falde hen på ny

Sådan bringes jeg ud af søvnens land:
 Af ringeklokke, råb og vand,
 og dynen tar' han, som råber højt,
 endnu før af vand jeg får et sprøjt.
 Han ta'r den med til baderummet,
 mens jeg sidder helt forstummet,
 før jeg henter den igen
 for på ny at falde hen.

Hjælp!

Atter fungerer mine vækningsapparater,
 og for anden gang min dag nu starter.

Barbarossa.

Den store forretningsmand lå på sit dødsleje. Ved hovedgærdet sad hans mangeårige kompagnon. »Kære Laurence,« sagde den døende, »jeg må sige det til dig inden, det er for sent. Det var mig, der bedrog dig for en halv million — det er min skyld, at du tjente så lidt på vort samarbejde, og det var mig, der forførte din kone, det var mig . . . «

»Så — så — tag det nu med ro, gamle ven,« sagde kompagnonen og klappede hans hånd, »hvem pokker tror du, det var, der gav dig gift?«

Vis mig, hvem du omgås, og jeg skal sige dig, om det er dig eller dem, der har været heldige.

(J. Paludan).

Man må ikke være for belæst, hvis man vil bevare den fornøjelse at tiltro sig selv originale tanker.

(J. Paludan).

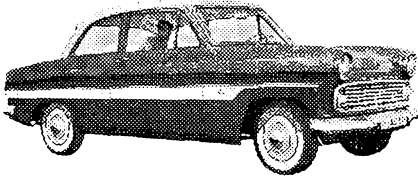
Læreren: »Tror De jeg er fuldkommen idiot.«

En elev: »Næ! ingen er jo fuldkommen.«

Hvorfor tog det så lang tid at bygge Lillebæltsbroen?
Det var et pillearbejde!

— Så var der blæksprutten og hans kone, der gik tur arm i arm i arm i arm . . .

Kvinder svarer altid på noget andet!
— hvis nogen skulle ha' glemt det —.

Biler uden fører

Reparation af biler

AUTOCENTRALEN

v. Hans Kjær . telf. 175

Trænger håret til at klippes eller fønboldes, da er De sikker på at få 1. kl.s betjening,
når De går til

M. T. Møllers herrefrisørsalon

Stort udvalg i barbersprit, hårvand, brillantiner, cremer, hårbørster m. m.

Eatol

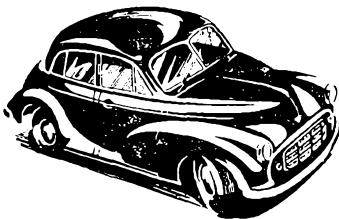
. Stort udvalg i sæbe-, parfumeri- og toiletartikler

Gælder det strømper og undertøj —
vælg da det rette — vælg »Pierrette«

M. Hauge Buhl . telf. 200

Køb strømper, undertøj, metervarer, dyner,
uldtæpper, flonelstæpper og vattæpper hos

H. J. Larsen . JELLING . TELF. 82

Biler

Knallert

Radio

Køb - Lej - Byt
HARALD ANDERSEN

Mogens Knudsen

BAGER

telefon 75

Jelling Skotojsforretning

ANBEFALES

1 kl.s reparationer udføres

Th. Hansen

Cykler Radio

Nye og brugte radioer sælges
Lille udbetaling og små afdrag

Alle reparationer udføres

Johs. Hansen . telf. Jelling 59

Skal De have håret klippet

vasket og fønbølget, eller har
De skæl i håret, så besøg

Erik Pedersens herrefrisørsalon

Jelling Handelsgartneri

v. G. PEDERSEN . TELF. 16

Blomster, krans og
årstidens grønsager

- vi mødes i BRUGSEN

og får del
i
dividenden

Køb Deres elektriske
artikler hos os

Magnus Petersen

aut. elektro-installatør
JELLING . telefon 50

Skomager Pedersen

VEJLEVEJ . JELLING

TIL DAGLIG OG FEST
EN BOG ER BEDST

Hasselbalch's Boghandel TELF. 56

Håndværkerforeningens Hotel

anbefales!

1. kl.s køkken
delikat smørrebrød
ekstragod kaffe

H. NISSEN

Charles Henriksen

Kolonial - Vin - Tobak - Isenkram
Jelling . telf. 40 . Varerne udbringes
Husk — kaffen er altid friskmalet

Største udvalg

i originale vine, likører, champagne, vermouth, portvin, madeira og cognac

TELF. 3 **H. Lindorph** JELLING

☆ — KOLONIAL OG KØKKENUDSTYR — ☆

Til hverdag og fest — Skrædderi og konfektion samt alt i herrelingeri

hos Skou er det bedst HUSK! 1. kl. reparation, kemisk rensning og
presning, hurtig levering.

telf. 179 **JELLING HERREEKVIPERING** v. SKOU telf. 179

Denis Engebæk

Jelling . telf. 99

SLAGTER- OG
PÅLÆGSFORRETNING

Stort udvalg

i trikotage, strikkegarn og
broderier

Jelling Trikotageforretning
Petra Mosegaard

Køb god og billig mad

i Skovgades pensionat

Madspand fås efter aftale

Marie Madsen

Actieselskabet Veile Bank

Jelling afdeling

Kontortid: Alle hverdage kl. 14,30—16,30 undtagen lørdage

Blomster og dekorationer

K. Lorentzen
telf. 114

Friskt brød

så wienerbageriet »HANSA«
J. Jacobsen . telf. 100

Alt i skolemateriel

Jelling Boghandel . A. Andersen . telefon 66

- ★ Ure repareres med omhu
- ★ Brilller
- ★ Ure

Aksel Wind . *Urmager & guldsmed*

D. Jørgensensens TOBAKSHANDEL

v. Svend Jørgensen

Telf. Jelling 180

1. kl.s kød og flæsk

Hjemmelavet medister og leverpostej samt lækkert pålæg

Slagteriudsalget v. Svend Pedersen

Gælder det **CENTRALVARME**

så henvend Dem til

smed **L. Jørgensen** . telf. Jelling 91

Spis på seminariets pensionat

»*Gaarden*«

Nye lokaler —
fuld godtgørelse

TH. C. THOMSEN

TELEFON 36

Kolonial
Markfrø
Støbegods
Isenkram

Jelling Tapet og Farve

Farver til stoftryk,
kavs, lim m.m.

Ove Hansen . telf. 109

Jelling Andelsvaskeri

vasker for alle

TELEFON 127

Dan kontakt

med

V. Kejser Sørensen

TELF. JELLING 27

aut. installatør
v. Jelling elværk
VOS og VOH

Kør med *Søends turistbiler* . TLF. VEJLE 2815

Sport

NØRRETORV 7 . VEJLE

Telf. 2001

Stedet, hvor
seminarieeleverne mødes

Linoleumssnit
af
Asger Møller
Christiansen

